Ти лежиш в пустельному холодному саду,
Може несподівано до тебе надійду.

Обдарую німотою твій зимовий сад,
І нежданo і нестримано заграю з світом в лад!

Я не знаю, де сховається моя туга печаль,
Де розіб’ється на скалки шкляні неупинна даль.

Проплива вона крізь холод і вітри,
І лишає тільки смугу синю для шатрів.

Пропливаю одногранним гірким сном,
І впиваюсь синє-далечі настиглим вщерть вином.

Смутно придивляюся до тихих хат,
І по стріхах бачу: вже не буде вороття назад.

Промандрую аж за обрій де любов,
Розпочну у тих країнах світлий лов.

Буду юність уловляти – і в саду,
Те, чого шукають чисті – там знайду.

2

Хто на межах стигне в білому снігу?
Хто на вежах пльоска прапором снагу?

Пропливають мимо башти дальні кораблі,
І співають чужоземці про любов мандрівника Алі.

Той мандрівник кинув наречену для шляхів,
І вогнем багряним океанами горів.

Стигнуть межі, а на вежах пльоска льот,
Бурями на скло прозоре б’ється льод.

Пропливають чужоземці кораблями в ніч,
Глухо поза баштами гуде майбутня січ.

І снага смуглява перетворюється на вино,
Світове і весняне об’єдналося в одно.

Десь Алі вернувся нареченої шукать,
Стружками розсипалася міць мідяних ґрат.

Пісню буйну, пісню про майбутню височінь,
Вигукнули вежі для холодних снігових склепінь.